

Claudia Motea

PRELUDII

în

Cetatea Soarelui

poeme

București, 2017

CUPRINS

- Claudia Motea - poeta spectacol. Prefață de VICTOR CRĂCIUN / 5;*
Am poftă de Tine Doamne / 13; În copilărie / 15; În seara asta / 18;
Cu tine / 19; Atunci / 21; Cad / 23; Mă gândesc la tine / 24;
În vârful picioarelor / 25; Timp ireversibil / 26; Timp rebel / 27;
L-am înghițit pe Prometeu / 30; La cumpăna zilelor / 31;
Vino și ia-mă! / 33; Sincer / 35; Sărut / 38; Tigru / 39; În noapte / 41;
Femeia / 42; Mă rog / 43; Ieri / 44; Gonesc / 45; Ține-te bine / 47;
Zbor / 48; Mi-aș dori măcar o dată / 49; În starea de bine / 53;
Din nou plouă... / 55; Te-ai gândit vreodată / 57; Ești FIUL / 59;
Veghez / 61; Să-ți alerge / 62; Pun un i / 63; Acasă / 64; Alerg / 65;
Pe aripa tăcerii / 67; Frunză verde mărgărit / 68; Seara / 69;
Îmi împăturesc / 70; Mi-am pus / 71; Oare ce vis pot avea / 72;
Am pus mâinile / 73; Am agățat / 74; Nu te văd / 75; Îngân / 77;
Un gând poetic / 79; Ce-ar fi / 80; Zbor... / 81;
Te-am așteptat până acum / 82; La răsărit... / 84; Zorii de zi / 85;
Dimineața / 86; Universul Încearcă / 87; În gând de faptă... / 88;
Nimicul / 89; Azi / 90; Legată la ochi / 91; Când tu îmi zâmbești / 92;
Cobor / 93; Pietrele / 94; Am coborât / 95; Mademoiselle Pogany / 96;
Să ne jucăm / 97; În noapte / 98; Ieri / 100; Da / 102;
Simt că nu mai pot duce / 105; Mi-e foame / 106; Într-o zi / 108;
Unu / 109; Mi s-a spus / 111; Uite așa... / 113; Schimb / 115; Ieri / 116;
Inima / 119; Simt / 121; Îmbrac / 123; Pune deoparte scânteia / 124;
Mă agăț de o inimă / 125; Lasă-te în bătaia / 126; Idila s-a înfiripat / 128;
Adun așteptările de tine / 129; Ce caut? / 130;
Brâncuși stă pe gânduri... / 131; De aici / 132; În semn de respect / 134;
Mă joc / 136; Am vrut / 137; Plouă / 138; Mă întreb / 139;
Mi s-a spus că semăn cu Primăvara / 141; De ce / 142; Ne naștem / 143;
Șoptesc / 146; Azi / 148; Sunt o prelungire / 149; Iese / 151;
Într-o dimineață / 152; Și atunci / 154;
Imn solar închinat bucuriei de a trăi si a iubi. Postfață de ELIZA ROHA / 156;
Mi-am pus mâinile. Recenzie poetică de NICOLAE VASILE / 159.

Am poftă de Tine Doamne

Am poftă de stat de vorbă cu Tine Doamne

La o halbă de bere

Tu o alegi

Și unde

Și cum

Să dăm măcar Noroc

Să ciocnim

Să ne privim în ochi

Și dintr-o suflare

Să ne stăvilim setea de a fi așa pofticioși

Printr-o privire măcar

Și

Printr-o simplă halbă de bere.

În copilărie

Soarele mă iubea
Parcă mai mult
Îmi făcea leagăn din raze
Iar eu
Murmuram un imn de slavă
Vieții oamenilor...
El nici nu mă auzea
Și
Se mulțumea
Doar cu surâsul meu
De fapt
El
Soarele
Îmi trimitea raze
Multe multe raze
Iar eu
Eu le luam
Și-mi făceam din ele un leagăn
Apoi mă așezam
Și cântam
Murmuram
În surdină
Așa cum v-am spus

Deja
Despre oameni
Viață
Iubire
Destin
Cu timpul
Am început să scriu
Și scriam
Scriam...
Încercam să scriu cea mai frumoasă
Poezie de dragoste
Așa credeam
Că ating Nemurirea
Așa credeam
Că soarele îmi va vedea Iubirea
Deci
Lupta începea de acolo
De sus
De la titlu
Iubitul meu Soare
Soare prețios
Soare de aur
Auriule Soare!
La-la-la... lalalalalala...
Lalalala... lalalala... la-la...
Târziu
Mi-am dat seama
Că scrisul meu

Fusese poleit

Doar

Cu aur

Din

Umbra

Lui

Ce repede

Ieșisem

Din

Copilărie!

În seara asta

Inima mea
Luminează
Străzile din San Francisco
Corzile de vioară
Devin
Șine de cale ferată
Ce transferă
Îngerii la pământeni și...
Viceversa
Inima-mi erupe
De slova cântării divine din nou
Aștern tăcerea ghemuită
În bucuria zilei de mâine
Că aici pe pământ
Te voi îmbrățișa mereu
Ce aripi îmi cresc
Iar mă gândesc
La tine.